

[Stein.]

moment, som har sin praktiske Betydning. De 3½ à 4 pCt. er det, som jeg mener, man i dette Øjeblik vil kunne naa ad Frivillighedens Vej. Senere vil man maaske ad Tillempningens Vej kunne naa videre, kunne naa til en yderligere Sænkning. Men jeg kan ikke se, at man vil handle klogt ved ganske at se bort fra Forholdene, som de ligger, og fra de Betæneligheder, som Banker og Sparekasser i saa vidt Omfang har givet Udtryk for. Man kan efter min Mening ikke se bort fra, hvad de Institutter, der faktisk har Haanden paa Puls, anser for rigtigt og forsvarligt. Der er ogsaa, som de Herrer Ministre vil være klar over, noget af et psykologisk Moment i dette; det er noget, man ikke kan være blind for. Tvang skaber altid et vist Ubehag, og det, jeg lægger Vægt paa, er netop det gode Medarbejderskab fra Pengeinstitutternes Side. Jeg mener ikke paa nogen som helst Maade, saaledes som det har været antydnet, og som man har villet fortolke Udtalelser fra konservativ Side, at der skulde være Tale om nogen som helst Sabotage, men jeg lægger i høj Grad Vægt paa det gode Medarbejderskab fra Pengeinstitutternes Side, jeg har den Tro, at det vil bringe de bedste Resultater. Banker og Sparekasser kan ikke have — det ønsker jeg at understrege meget stærkt — nogen som helst Interesse i at modvirke en Rentenedsættelse i det Omfang, en saadan Nedsættelse er mulig og forsvarlig.

Det drejer sig her kun om Veje og Midler, kun om dette ene, at man faar det ene tillempet overfor det andet. Og man ved paa Forhaand fra de Herrer Ministres Side og fra de 3 Partiers Side, som har bragt denne Sag frem, at Sagen har sine Vanskeligheder. Det er bl. a. i væsentlig Grad derfor, at man sætter ind med en Krisefond, der skal holdes beredt som en Slags Faldskærm overfor dette Spring ud i det uviste.

Dertil kommer, at Tvangen er ledsaget baade af Straffebestemmelser og af et Indseende, som betyder, at Banker og Sparekasser ser sig den sædvanlige Handlefrihed berøvet eller i alle Tilfælde indskrænket. Man ved ikke paa Forhaand, hvad man kommer ud for. Det er ganske betegnende, at de Herrer Ordførere for den politiske Triplealliance, som fører dette Forslag frem, i Gaar meget stærkt indskærpede — den højtærede Handelsminister var ikke til Stede og hørte det ikke —, at nu maatte det være Handelsministerens Sag med de Midler, der her stilles til Raadighed, at sørge for, at Udlaansrenten bringes ned

mindst i tilsvarende Omfang, dette lidt mystiske Begreb. Jeg misunder ikke den højtærede Handelsminister den Opgave, man her vil lægge over paa ham. Jeg gad vide, hvorledes den højtærede Handelsminister i det hele taget skal være i Stand til at fordele den Rentenedsættelse, der er Tale om, paa de mange forskelligartede Udlaan, som falder ind under en Banks og en Sparekasses Omraade. Det er en fuldkommen uløselig Opgave, man stiller den højtærede Minister overfor.

Den højtærede Handelsminister indledede i Dag sin Tale med at sige, at den Kritik, der var fremsat fra min Side, havde været saa skarp, at det neppe kunde nytte at gaa ind i en Forhandling om disse Spørgsmaal med mig eller med det Parti, jeg har den Ære at repræsentere. Jeg forstaar i Grunden ikke dette. Det er rigtigt, at jeg har kritiseret Forslaget, saaledes som det foreligger udformet her, idet jeg ikke tror paa det. Men i Realiteten — og det ønsker jeg at understrege — vil det Parti, jeg har den Ære at repræsentere, ganske det samme som de andre Partier og som den højtærede Regering, nemlig en Sænkning af Renten i det Omfang, det er muligt. Jeg tror kun, at dette Resultat bedst naas ad Frivillighedens Vej. Jeg tror, at det er ad den Vej, man naar de bedste Resultater.

Den højtærede Minister nævnte, at jeg havde sagt, at dette Lovforslag gav Mulighed for en udstrakt Vilkaarlighed. Ja, jeg brugte det Udtryk i Gaar, men jeg brugte det ikke i den Betydning, som jeg tror, den højtærede Minister har faaet Indtryk af. Det var ikke min Mening at sige, at Ministeren skulde ønske eller være indstillet paa at udfolde Vilkaarlighed paa dette Omraade. Det var min Hensigt at pege paa, at der i Lovforslaget ikke findes noget som helst Holdepunkt for, hvorledes den paagældende Bestemmelse — det er Bestemmelsen i § 10 — nærmere skal føres ud i Praxis. Det bliver derfor til syvende og sidst en Skønssag, en Vilkaarlighed, hvorledes man vil administrere denne Bestemmelse; det er en uhyre vanskelig Bestemmelse at administrere for den højtærede Minister. Andet og mere skal der ikke lægges ind i denne Udtalelse. Det er nødvendigt for Bankerne og Sparekasserne at have en vis Bevægelsesfrihed paa Renteomraadet, alene af den simple Grund, at de er inde i Risikoer af forskellig Art, og det kan stille sig forskelligt i de forskellige Egne af Landet saavel som for de forskellige Banker. Man er her inde paa Forhold, som umuligt kan skæres over een